USA: For at stoppe Tredje Verdenskrig må Hillary Clinton afsløre Obamas Benghazi-løgne

Leder fra LaRouche-bevægelsen, 30. juli 2015 – USA's tidligere udenrigsminister Hillary Clinton er i besiddelse af magten til at standse præsident Barack Obama i at lancere en strategisk konflikt med Rusland, der efter al sandsynlighed vil føre til en atomar udslettelseskrig. Det eneste, hun behøver at gøre, er at træde frem og fortælle den fulde sandhed om Benghazi, begyndende med begivenhederne den 11. september 2012.

Lyndon LaRouche har i de seneste uger gentagne gange advaret om, at præsident Obama er parat til at lancere en provokation mod Rusland, der hurtigt ville føre til en generel krig. Den mest sandsynlige tidsramme for en sådan provokation er august måned, hvor den amerikanske Kongres holder pause, og hvor Generalstabscheferne gennemgår en udskiftning af staben, fra toppen og ned. Det eneste, der kan standse dette styrtdyk ud i en atomkrig er, at præsident Obama fjernes fra embedet, eller, som et alternativ, en total miskreditering af præsidenten i en sådan grad, at han ikke vil være i stand til at lancere den planlagte provokation, og hans tilbagetrædelse eller afsættelse vil være umiddelbart forestående.

Det er den barske virkelighed i de kommende dage og uger. Og tidligere udenrigsminister Clinton, nu kandidat til det Demokratiske Partis nominering til præsidentkandidat, befinder sig i en unik position for at standse fremstødet for krig ved, endelig langt om længe, at fortælle sandheden om Benghazi.

Hvad Hillary Clinton ved

Om eftermiddagen den 11. september 2012 lancerede velbevæbnede terrorister, der var knyttet til al-Qaeda, et forud planlagt angreb på USA's diplomatiske kompleks i Benghazi, Libyen. Efter en længere ildkamp med den håndfuld amerikanske sikkerhedsfolk, der vogtede den amerikanske ambassadør Christopher Stevens, blev ejendommen stukket i brand, og ambassadør Stevens og endnu en amerikansk diplomat blev dræbt. Endnu en amerikansk facilitet i Benghazi, en CIA-ejendom en mil fra USA's diplomatiske mission, blev dernæst angrebet, og yderligere to amerikanske embedsmænd blev her dræbt.

Fra det sekund, hvor angrebet blev lanceret, vidste amerikanere på stedet i Benghazi og ved den amerikanske ambassade i Tripoli, Libyen, at angrebet var et bevæbnet terrorangreb. Telegrammer mellem Tripoli og Washington, rettet til det Nationale Sikkerhedsråd, Udenrigsministeriets Operationelle Center, Pentagon, CIA og Kontoret for den Nationale Efterretningstjenestes Direktør, identificerede den al-Qaeda-tilknyttede Ansar al-Sharia-celle i Derna-Benghazi-området som angriberne.

I sin vidneaflæggelse for den amerikanske Kongres sagde Gregory Hicks, vicechef for den diplomatiske mission ved USA's ambassade i Tripoli, at han havde sendt en strøm af liverapporter om det igangværende angreb hvert 15. minut til Udenrigsministeriets Operationelle Center i løbet af hele aftenen den 11. september, 2012.

På intet tidspunkt var der en rapport om en »spontan demonstration« uden for det diplomatiske kompleks i Benghazi. Det stod fra første færd klart, at komplekset var under angreb fra al-Qaeda.

Det var 11-års dagen for det oprindelige 11. september-angreb. Præsidentvalgene lå endnu flere uger frem i tiden. Amerikanske droneangreb i det afghansk-pakistanske grænseområde havde, i

juni 2012, dræbt en top al-Qaeda-terrorist fra Libyen, Abu Yahya al-Libi; og al-Qaeda-leder Ayman al-Zawahiri havde udstedt en ordre om hævn imod USA for drabet på al-Libi, på årsdagen, den 11. september.

Der havde været klare forhåndsadvarsler om problemer i Benghazi og trusler mod amerikanske diplomater i månedsvis, selv før truslerne fra al-Qaeda. Den Internationale Røde Kors Komite havde trukket sig ud af Benghazi flere måneder før angrebet pga. sikkerhedstrusler og faktiske angreb. Den britiske ambassadør og hele den britiske diplomatmission var blevet lukket ned i Benghazi, efter et bazooka-angreb på ambassadørens konvoj nogle måneder tidligere.

Alle disse informationer var blevet cirkuleret i hele den amerikanske regering gennem en række sikkerhedsskønsrapporter fra Udenrigsministeriet, der regelmæssigt var blevet opdateret forud for angrebet i Benghazi den 11. september. Flere end 100 sider af disse telegrammer og memoer fra Udenrigsministeriet blev frigivet til offentligheden inden for uger efter Benghazi-angrebet og gav klare beviser for sikkerhedskrisen i det østlige Libyen forud for 11. september 2012.

Forfatteren Edward Klein indsamlede detaljerede øjenvidneskildringer til begivenhederne i Benghazi, Tripoli og Washington den 11. sept. 2012. Disse detaljer blev fremlagt i et kapitel af hans bog *Blood Feud* (Blodfejde) fra juni 2014. *Executive Intelligence Review* bekræftede uafhængigt mange af nøgledetaljerne i Kleins beretning, både før og efter dens offentliggørelse, idet de trak på regeringskilder og -dokumenter.

Faktisk havde *EIR*, på morgenen efter angrebet den 11. sept. i Benghazi, modtaget en detaljeret beretning om det overlagte angreb dagen før, fra en højtplaceret amerikansk efterretningskilde, der havde været oppe hele natten og modtaget rapporter fra diplomatiske kilder i området.

De grundlæggende kendsgerninger

De grundlæggende kendsgerninger er følgende:

Kl. 18 om eftermiddagen den 11. september 2012 modtog udenrigsminister Clinton og et team af topassistenter i Udenrigsministeriet en detaljeret briefing fra den diplomatiske missions vicechef Hicks, der leverede en op-til-minuttet redegørelse af det tungt bevæbnede, velplanlagte angreb på den diplomatiske mission. Der var ingen omtale af nogen forudgående protester, blot en detaljeret rapport om terrorangrebet, og foreløbige rapporter om, at Ansar al-Sharia over Internettet havde påtaget sig ansvaret for angrebet. Et kort telegram fra Tripoli til Washington, der blev cirkuleret til alle relevante amerikanske nationale sikkerhedsafdelinger, diplomatiske og militære afdelinger, nævnte Ansar al-Sharias rolle.

Ifølge topassistenter til udenrigsminister Clinton placerede præsident Obama kl. 22 om aftenen den 11. sept. en personlig telefonsamtale til udenrigsminister Clinton, hvor han gav hende ordre til at udstede en pressemeddelelse med påstanden om, at angrebet på det amerikanske kompleks havde været en »spontan protest« rettet imod en nyligt udgiven video, der bagvaskede profeten Mohammed.

I en artikel den 22. juni 2014 i New York Post skrev Edward Klein i en opsummering af sine undersøgelsesresultater:

> *»Kl. 22 om aftenen den 11. sept. 2012, da Hillary Clinton modtog en telefonopringning fra præsident Obama, var hun en af de grundigst briefede embedsmænd i Washington om den igangværende katastrofe i Benghazi, Libyen. Hun vidste, at ambassadør Christopher Stevens og en kommunikationsoperatør var døde, og at angriberne havde lanceret et velkoordineret morterangreb på CIA-annekset, som skulle komme til at koste*

endnu to amerikanere livet.

Hun var ikke i tvivl om, at et terrorangreb var blevet lanceret imod Amerika på årsdagen 11. september. Da Hillary imidlertid tog telefonen og hørte Obamas stemme, fandt hun ud af, at præsidenten havde andre idéer i tankerne. Med endnu to måneder tilbage før valgdagen pralede han stadig med, at han havde jaget al-Qaeda på flugt.«

Klein interviewede en af udenrigsminister Clintons juridiske toprådgivere, der fortalte ham:

»Obama ville have hende til at sige, at angrebet havde været en spontan demonstration, udløst af en obskur video på internettet, der nedgjorde profeten Mohammed. Hillary sagde til Obama:

'Hr. præsident, den historie er ikke troværdig.'

Han sagde,

'Hillary, jeg har brug for, at du udsteder en erklæring fra Udenrigsministeriet så hurtigt som muligt.'«

Udenrigsminister Clinton indgik sluttelig et råddent kompromis. Idet hun indså, at hvis hun gjorde det rigtige – hvilket ville have været at træde offentligt tilbage i protest over præsidentens ordre om at lyve om det mest ødelæggende terrorangreb på USA, siden det oprindelige 11. sept.-angreb – ville Obama tabe genvalget, hun ville få skylden, og hendes egne udsigter til at vinde præsidentembedet ville forsvinde ned i afløbet, kapitulerede hun.

Kort efter kl. 22 den 11. sept., 2012, udstedte Hillary Clinton den første officielle erklæring fra Obamaregeringen, der hævdede, at angrebet var »spontant« og motiveret af videobagvaskelsen.

Menneskeheden konfronteret med udslettelse

Intet kan gøre Hillarys handling ugjort, under Obamas ordrer, om aftenen den 11. sept. 2012. Hillary Clinton er blevet indstævnet til fremmøde for Husets Specialkomite om Benghazi til oktober for at vidne under ed. På et tidspunkt før hendes fremmøde vil Cheryl Mills, der var hendes stabschef på tidspunktet for 11. sept.-angrebene, og som tidligere havde tjent som Det Hvide Hus' generalrådgiver under præsident Bill Clinton, vidne under ed.

Der er ingen tvivl om, at den fulde sandhed om Obamas foragtelige opførsel om Benghazi sluttelig vil komme frem. Det afgørende spørgsmål er: Hvornår vil sandheden blive afsløret, og Obama bragt til fald?

Hvis regnskabets time udsættes til kongresundersøgelsen modtager Mills og Clintons vidneaflæggelse i oktober, vil der måske ikke være nogen Kongres. Der vil måske ikke være noget USA. Menneskeheden vil måske allerede være blevet udryddet i en atomkrig, som vil være forbi i løbet af et par dage, med store dele af menneskeheden udslettet under denne udveksling af atomangreb.

Menneskehedens skæbne står, på en særdeles realistisk måde, på spil. Den eneste mulighed er, at Hillary Clinton træder frem nu. Hun er det afgørende øjenvidne til præsidentens overlagte løgne. Hun kan levere uomtvisteligt vidnesbyrd, støttet af andre topembedsmænd i Udenrigsministeriet.

Det vil betyde slutningen for Hillary Clintons kampagne om at blive præsident, men det vil også betyde slutningen på Obamas præsidentskab – før han får mulighed for at lancere provokationer, der kunne udslette menneskeheden. For Hillary Clinton er der kun en ting, der er det rigtige at gøre, og tiden rinder hastigt ud.

Se også: (LaRouchePAC) Hillary Clinton Must Tell the Truth About Benghazi, and Bring Down Obama Before He Unleashes the Guns of August,